

Павле Ћосић је лингвиста, припадник мултимедијалне групе „Илегалних посластичара“, нема рођака у САНУ. Без обзира на презиме. Магистрирао је, написао докторат, али није заинтересован за те стазе. Написао је један ведар, а озбиљан роман чији наслов је „**Лепосава**“

„ Пре тога је урадио много тога. Подручје његовог лингвистичког рада су везе између српских и хрватских дијалеката, жаргон, лексиколошке студије и проблеми у настави српског језика. Написао

Приручник за лекторе и студенте,

једноставније

Српски за странце,

док је у Пољској радио као лектор за српски језик на Универзитету у Познању, Радио и као новинар и колумниста (

Наша Борба, Дневни телеграф, Б92,

Yellowcab, X Zabava

, Политикин Забавник

ИТД.

Скупља речнике. (Београд , 2006 Пре романа „

Лепосава

“, чије прво поглавље је као прича објављено у збирци Блог СФ – Трансфузија 01

(Ментор, Загреб 2006) и у оквиру

web

Конкурса за социјално ангажоване радове Центра за либертатске студије). Здушно учествовао у оснивању издавачких кућа „

Ренде“

и

„Маћадо

“, али одустао, мислим после кратког времена. После уређивао „

Кромпир“

. У време бомбардовања мини Југославије снимиио документарни филм „

Слобо- Клинтоне!“

, мада је могао у то време да се сунча. Није. Сматра да у Србији нема цензуре, сем на сајту и блогу Б92. Многи би да га пригрле, али он нема проблем идентитета из простог разлога што зна да је „

Џори Буш

III

мудро зборио да су чисте гаће огледало човекове савести“

.

Павла Ћосића, Ивана Тобића, Милоша Трајковића и Бориса Старешину, „**Илегалне посластичаре**

са придруженим члановима и акцијама, књижевни теоретичари сматрају посебном групом, правцем, неолудистима. Нисам питала колико им је удобно у тим, обично четвртастим, нимало далијевским фиокама, али сам уживала, смејала се, радовала се читајући

Лепосаву

. Ништа мање радости и истинског смеха нећете ускратити себи ако у књижарама потражите

”**Марка Краљевића - натприродни циклус**“

Бориса Старешине

,

”**Тобићена душо моја**“

Ивана Тобића. Све те књиге објављене су у издавачкој кући

Посластичара „Корнет“,

као и најновије:“

Узео сам штап и почистио мрве од брускета“

Александра Белчевића, „

Ленивци и друге приче“

Горана Богуновића. Ускоро ће у издању „Корнета“ бити објављено и друго издање

Речника синонима и тазаурус српског језика

, са 20.000 одредница, на више од 700 страна.

Статус: **Зашто се све у Србији чита пре свега идеолошки?**

Павле Ћосић: Па ја нисам сигуран да се све чита „идеолошки“, како ви то кажете... Мислите вероватно на романе? Просто су таква времена и није тако само у Србији, тако је свугде у свету. Писац више није само човек који може да се изолује од политике, он по правилу мора да буде политичко биће. То узрокује ту чињеницу таквог, „идеолошког“ читања. Нормално, и код нас, јер наше друштво је подељено и свако хоће да сврстава по некаквим категоријама. Што се мене лично тиче, односно мог романа „Лепосава“, ја сам хтео да направим пародију на саму ту чињеницу. И сам себе, и своју јунакињу, њене пријатеље ја сам идеолошки означио, залепио сам им некакву етикету. Суштина идеолошког смештања је етикетирање. То није карактеристично само за Србију, није то само њен проблем, да се не лажемо, многи критичари су пробали да га сместе, да ли је авантуристички, *sf* роман, не знам где и шта све. Јесте он све то, али је пре свега политичка сатира. Отуда, пошто јесте политичка сатира, онда није никакво чудо да се чита „идеолошки“, односно из идеолошког угла.

Статус: Сатирични текстови дигну прашину?

„Лепосава“ је дигла прашину са свих страна. Нарочито од оних који знају какви су моји политички ставови, и они су то од мене најмање очекивали.

Ко су ти „они“?

То је такозвана „Друга Србија“! Групација која се после петог октобра одметнула и њихово мишљење за разлику од мога није еволуирало него је остало негде у деведесетима. Они су отишли у неку врсту екстремизма, тако да је Теофил Панчић у својој критици мог романа мене као писца назвао „фашистом“! То је једна тако грозна етикета, и ја ту не могу ништа. Није ми то неочекивано, чак је испало као добра реклама! После те критике побунила се друга страна, „прва Србија“. А та прва Србија је заправо скоро цела Србија. Ја сам на ту подршку огромне већине и рачунао градећи ову политичку сатиру. Рачунао сам и на бес тих малобројних људи који себе сврставају у "Другу Србију" .

Да ли вас је више погодио напад или одбрана? Мислим, да ли вам је засметало што вас Вукадиновић хвали?

Мени ништа не смета, нарочито када ме неко хвали. Будите сигурни да ми не би сметало, сасвим сигурно да ме и Теофил Панчић хвали. Није ме заболело, погодило ни једно ни друго. Мени је с једне стране и драго што је Теофил тако реаговао, упао је у замку коју сам ја поставио у роману! Лепосава је дубоко одана, верује у све то, у све те неолибералне и глобалистичке вредности... Моја јунакиња која студира политичку коректност, ипак се у једном тренутку, када упада у неки раскол, пита, посумња у себе, у оно што мисли, у исправност таквих ставова... Теофил се, ни као човек и ни као књижевни критичар, ни у једном моменту није око тога запитао, и то је та удица коју је он загризао, упецао се.

Како се Лепосава још могла звати?

Прво да вам кажем како је тај роман уопште настао. Она је могла да се зове на хиљаду начина. Идеја за „Лепосаву“ није одмах била да напишем роман. Невероватно, али ја мислим да се „Лепосава“ написала сама од себе, захваљујући блогу. Оно што је сада прво поглавље романа „Лепосава“, ја сам написао на блогу. То је била прича. Тек касније сам схватио да сам створио врло специфичан свет, да у тај свет могу да инкопорирам разне идеје из разних драма и прича, свега осталог што сам раније писао. Тако се уобличио овај роман. Највише проблема имао сам око расплета, али и то сам на крају решио у самоћи, последњих петнаест дана писања. Што се тиче вашег питања, Лепосава је Лепосава, само она, ништа друго ми није падало на памет. Никакво друго име.

Милован Данојлић је давно написао „Кокошку Лепосаву“, читали сте?

Могуће је. То је прича за децу? Могуће је да сам то некада давно читао. Звучи ми познато. Али, нема везе са мојим романом .

Нисам ни мислила да има везе, име... Сетих се, но нема везе. Него, та окупљана, „Корнет“.... Не , прво „Кромпир“...

Да, није „Корнет“, „Кромпир“ - сајбер магазин, настао је 1999. године, за време бомбардовања. Била је то побуна против незнања, али је истовремено била и нека врста пласирања ироније, сарказма ...То је време парадоксалног расположења које је владало у Србији. Ако се сећате , осим тог неког доминантног осећања незнања, беса, истовремено у стопу то осећање је пратио и изванредан смисао за хумор. Здрав смисао за хумор. У „Кромпиру“ смо само сабрали све те акције које су биле и духовите и ироничне у односу на ту ситуацију.

У вашој „Лепосави“ бисери попут оног Бушовог о гаћама као одразу људске душе, не могу сада да се сетим...Занима ме колико је вама та духовитост, сама по себи битна?

У „Лепосави“ хумор је јако битан. Сатира у хумору, хумор у сатири, је ли? Битан је јер мора причу да учини забавном. Мој циљ је био да напишем књигу која ће да се прочита

за једно поподне. У Србији писац познаје своје читаоце, тако да и ја знам многе од њих, и знам да готово нико од њих није читао ту књигу дуже од два дана. То је мени важно. То се зове читање „у даху“. Сигуран сам да је такво читање последица хумора, заплет који је авантуристички, и тек онда, на трећем месту тај политички ниво, који некима држи пажњу, али неке и одвлачи.

Хлебников има једну сјајну песму “Насмејте се, о смејачи... Не могу да се сетим прецизно, „насмејте се осмеховно“ и тд. Вама је смех важан, хумор вам је...

Да, то ми је важно, у свему што сам ја радио, од „Кромпира“, „Лепосаве“, као романа, па на крају, ако тако могу да кажем, преко ангажмана у „Илегалним посластичарима“ трупи којој припадам. Тврдим, одговорно, да је деведесет процената од свега тога хумор.

Зашто је то важно?

Није важно свакоме, али мени, нама је важно. Ми смо се некако тако и окупили. Живот је лепши с хумором, и лакши! Зар не? Што су времена тежа, хумор нам више прија, лековит је. Генерално, ја сам један оптимистичан човек . Волим да се шалим, људи око мене воле да се шале...То је то. Волим смех.

Тешко је бити духовит у овој ненадмашно апсурдној стварности коју ми свакодневно имамо...

Управо то сам хтео да кажем. Та стварност је сама по себи апсурдна, тако да ту и нема неког великог труда. Није то велики напор, не морамо да измишљамо хуморне ситуације, има их у изобиљу. Свуда су око нас.

Не пресликавате их баш!?!

Не пресликавам их, али ако хоћете баш, хајде да се вратим на читање „Лепосаве“... Неко

од критичара је написао да то јесте наша стварност, за трунчицу померена унапред. То је тачно. Само је мало претерано у односу на оно што данас јесте. Зато је толико и смешно.

Ви сте научник, лингвиста. Наука, ма како прецизна ипак, чак и када је њен предмет језик , не нуди слободу коју нуди било који уметнички израз... Да ли је зато настала и „Лепосава“?

Увек су постојале те, условно две личности код мене. Прецизније, две потребе... С једне стране научнички, а с друге тај уметнички. Хтео сам да студирам, када сам уписивао факултет, Филолошки, да студирам паралелно и филмску режију. Нисам успео да упишем. Сазнао сам касније да за тај упис треба имати итекако дебеле везе. Немам ја то. Хтео сам да постанем редитељ, никада нисам хтео да постанем писац.

Да, и „Лепосава“ је пре свега врло филмично мишљена, написана...

Приметили сте? Хвала, то ми је важно, мада сада бескорисно. Али важно ми је ако док је читате, стичете утисак као да гледате филм. Има ту неку филмску динамику. Мени је филм и сада много ближи од прозног израза. Али, лакше је написати књигу, јефтиније него снимити филм...

Пишете ли нову књигу?

Не. Али то не значи да нећу. Прво , зато што је притисак, готово захтев људи који су читали „Лепосаву“ толико јак да се осећам као да сам дужан да напишем још нешто. Тако ја то доживљавам, па и по цену да напишем нешто лоше и разочарам их. С друге стране, будем ли нашао неку инспирацију, паралелни свет какав сам једном већ пронашао, зашто да не?

Нико вам није понудио да се по „Лепосави“ сними филм?

Воде се неки преговори. Али, то са филмом је увек неизвесно, али оно што је извесно је да ће на Драмском програму Радио Београда „Лепосава“ бити представљена. Откупили су права да по роману направе радио драму. Баш ме занима како ће то да испадне! Мада ја то уопште не могу да замислим...

Ја могу. Биће то боље него филм, то је у природи уха...

Ја сам у животу слушао неколико, пет-шест, па не знам... Немам навику да слушам радио.

А ако се Кустурица заинтересује? Мислим да то није далеко од његовог доживљаја света...

Ово је директна политичка сатира. То није његов свет. Ја јако волим његове филмове, али то не могу да замислим. Он има тај свој свет, ствара га и када чујем да га пљују као плагијатора Фелинија, спреман сам да дам обе руке и упорно тврдим, а волим филм и знам о томе подоста, да то нема везе, да је сваки његов филм његов, потпуно оригиналан израз. Можда он има, следи, гради на некој Фелинијевој естетици... Али, забога, свему пре т ходи неко и нешто, добро је да постоји тај утицај.

Ко би још могао да се лати филмске „Лепосаве“?

Од наших или страних?

Духовито! Нека буду наши...

Јако ценим Срђана Драгојевића, али „Лепосава“ није ни његов могућ свет. Волим Горана Марковића, Шијана... Бави ли се он тим послом уопште још? Јел снимео он на крају овај филм?

Мислим да није...Ако ми није промакло, али то не може тако лако да промакне

Мени би тешко промакло. Добио је нешто... Не знам. И ови млади режисери, погледајте Стојановићев „Чарлстон за Огњенку“, па можда још више Стеван Филиповић, онај човек који је урадио сјајног „Шејтановог ратника“. Ценим филмове и Срдана Голубовића. Можда је он и најталентованији међу млађим, нашим режисерима. Свакако, ту су и моји пријатељи Раша Андрић и Милорад Милинковић Дебели.

„Лепосава“ на позоришној сцени?

Предложили су ми и то, постоје преговори, не знам да ли смем да причам...

Позоришни репертоар као државна тајна... Дајте, нећете ваљда...

Могу да замислим „Лепосаву“ у позоришту.

Када говоримо о антиглобализму, ми прво мислимо на Ноама Чомског...

И на Мајкла Мура...

Неки помисле и на Хакслија ...Сетимо ли се Орвела?

Добро је да сте се сетили Орвела, јер у време када је он писао и своју “Зивотињску фарму“ и „1984“ нико није спомињао глобализам, није постојао тај термин, нико није могао да претпостави да ће такво што будућност донети. Ето, ако га читамо и данас то јесте један антиглобалистички поглед. Без обзира што је писан из неке друге перспективе. Јер, идеја глобализма је управо у корпорацијској доминацији великих фирми, што за крајњу консеквенцу има гушење, потирање индивидуе, аутентичности.

Уосталом, ми сада спомињемо Чомског и Мура, али снажни антиглобалистички покрети постоје у целом свету, пре свега у Америци и Европи. Да, у Америци су скрајнути после 11. септембра, али у Европи су врло јаки, нарочито у Француској и Италији.

У Србији су се многи лончићи помешали, па тако је, по дефиницији , антиглобализам једнако фашизам, једнако национализам,...Кад стигну у Србију неке идеје су далеко од свог основног значења. Претварају се у наказе...

Да, то је тако, то је специфична ситуација у којој се Србија нашла и због чега „Лепосава " у таквој ситуацији јесте провокативан роман . Погледајмо само позицију тих наших левичара, то би била та „Друга Србија“. Они су на потпуно супротној страни у односу на европску левицу, ако посматрамо у глобалном смислу. Левица се у Европи бави људским слободама, индивидуалним слободама, противник је империјализма, у крајној линији глобализма...

Глобализам - интернационализам... Појмови су се променили, а садржај је ...

Да, тако испада, али погледајте, наша левица нема ништа против америчког империјализма, него га подржава. То је та специфичност и ту настаје једна рупа коју је немогуће премостити, јер ће вам они одмах рећи: “Аха, ви који сте против нас - ви сте фашисти!“ Ето, Вукадиновић кога сте споменули је означен као фашиста... А он је прави левичар, тврдим то.

Левичар са израженим...

Да, он заступа неке националне ставове, баш зато што је у Србији све наопако, тако се десило и да убеђени левичар Ђорђе Вукадиновић заглиби у национализам... Наша политичка ситуација је специфична у односу на друге, нарочито европске земље. Другачија је и од наших најближих суседа, Хрватске, Македоније, Црне Горе... Могли бисмо да се поредимо евентуално са Ираном...

Нећемо. Хајте да се у овом разговору вратимо ономе што има смисао, књижевности.

Рецимо, хрватској... Ево сада се сетих духовитог Анте Томића, његове књиге „Шта је мушкарац без бркова“... Објављена је и код нас. Ви сте недавно у својој издавачкој продукцији такође објавили хрватског писца Горана Богуновића “Ленивци и друге приче“

Читао сам Анту Томића и када сам неким својим хрватским пријатељима рекао да је то добро, они ме нису разумели. Питали су шта ту има. Рекох им да тај човек лепо пише, да је духовит и да је мени то сасвим довољно. Ако желите да причамо о том односу српске, хрватске

... босанске, Јерговић...

Добро, ето и Јерговић сада спада у хрватску.... Те неке одреднице.

Ја сам врло заинтересован, и лично и као грађанин Србије за побољшање хрватско – српских односа. Мислим да велике недаће које имамо управо зато што тај сукоб никако да спласне. Имам утисак да постаје све већи и већи. Бојим се да је то последица доливања уља на ватру, што од стране власти, медија, али има ту и доста утицаја страног фактора. У интересу великих сила је да се Срби и Хрвати свађају. А ја мислим да баш у инат Америци и Русији ми треба да будемо сложни и да се волимо. Хрватски и српски народ би лако могли да се измире, живе у добрим односима и ми се као издавачка кућа, труппа „Илегални посластичари“ и наши пријатељи из Хрватске залажемо да се то оствари, то је разлог да објавимо Богуновићеву књигу, он је имао жељу да објави у Београду, не у Загребу. Нормално, она је пласирана и на хрватско тржиште. Све што сам читао, а читао сам, а припада овој или оној књижевности, не потпирује тај јаз. Покушава да га смири, уразуми. Сигурно постоје и они други са обе стране, али ја за њих не знам. Мене занимају само ови први. Свакако не можемо кривити књижевнике и писце за оно што нам се дешава.

Медије можемо? Они су предмет ваше игре? Прилично успешне...

Медији јесу моје подручје и њима се бавим заједно са својим пријатељима из „Илегалних посластичара“. Мултидисциплинарна група смо и наш једини медијски ангажман је пласирање лажних вести...

Успешно пласирање, почев од „Осаме“, без Ладена, до Загреба, преко пресс службе председника Србије...

Испада да сам то само ја смислио, а било нас је неколико. Седећи у бистроу „Језеро“, који иначе више не постоји, преко пута А меричке амбасаде, а десило се да ту негде преко пута постоји и тај самачки хотел, ма све се потрефило за ту једну од великих медијских лажи. Друга која је имала много већег одјека у нашем региону је она о лажним хрватским таблицама које производи и продаје туристима који желе да иду у Хрватску неки београдски лимар. То је одјекнуло у Хрватској као бомба. Буквално су сви медији, без провере, објавили ту вест! Једини извор информација им је био наш блог, и то што је „Курир“, с резервом, објавио. Пукло је то одмах у Хрватској, па у Словенији и Босни. „Вјесник“ је после тога данима писао озбиљно о томе како треба променити таблице, да тог лимара треба ухапсити. Огласила се и хрватска полиција информацијом да му је на трагу, заједно са српском.

Демистификација медијских механизма је суштински доказ за ваш антиглобализам?

Ми се не бавимо мрког погледа тиме. Ми се заба в љамо и циљ нам је да забавимо људе. Разуме се, има ту и дубље поруке: медији су необјективни. Благо је то тако рећи. Подложни су лажним информацијама, сензацијама. Страшно је то с обзиром колики утицај имају. Ето, замислите, ово су безазлене игре, ове наше ујдурме, али питам се, сетите се деведесетитих... Шта су тада медији чинили? То је страшно сазнање. Колико је ту лажи протурано, како се ту манипулисало, колико невиних људи је настрадало због медија! Ето, ова вест са лимарем и таблицама је прошла зато што је то неко волео да чује. Људи чују оно што воле!

Својевремено је Орсон Велс довео Марсовце...

Да, направио је хаос, после је говорио да није имао намеру...

Намера је олакшавајућа околност? Или отежавајућа?

Чисто сумњам да није имао намеру. Лепо се поиграо, био је јако талентован. Ето, он би „Лепосаву“ добро режирао (смех). Тако је почело, има таквих примера у двадесетом веку колико волите. О т како се појавио интернет, то је набујало и мени је то драго. Негде, па нека је и код малог, занемарљивог процента људи, ти примери пробуде свест да оно што пише у новинама није нужно тачно. Важно је посумњати, то налаже здрав разум. Ето, скоро смо били сведоци велике „патке“ на коју је насела и наша држава. Пласирана је вест да је ЕУ предложила да се Марији Шерифовић одузме титула амбасадора добре воље зато што је подржала Томислава Николића. То је била лажна вест. Реаговао је Борис Тадић, као што и треба један председник, савестан политичар! Али, није проверио тачност те вести, извор.

Није то његов посао. То ради Крстић, некадашњи припадник прво, успешне медијске манипулације, Дечака, после Идола и пресс служба Председника

Лоше су информисани! Непрофесионални.

Имам разлога да се сложим са том оценом ...Те службе ме увек подсети на Кафку или неку јефтину, камерну латино серију...

Ја сам покушао да сазнам ко је то смислио. Нисам успео, а уложио сам поприличан труд, наилазио сам само на преношење те вести.

Ко ли је то смислио? Делује као посланица... Нимало безазлена, нимало бесциљна

Ми нисмо, одмах да вам кажем! Рекао бих да јесмо, бар у поверењу, али нисмо!

Можда су они то и проверавали, али тешко је проверити. У крајњој линији, то је вест која је ишла на руку Томи Николићу, тако да није немогуће да је пласирана из његовог штаба.

**За тај посао постоје стручне службе. Екипе, нико није у осами, нико није сам
...Бојите ли се ви тих осама, самоће?**

Опет се враћате...

**Не, све речи које вас подсећају на неку пре т ходну тему написане су малим словом,
акцентат је краткоузлазни, на а...**

Волим да будем сам. То не значи да сам недружељубив. Никако. Али понекад, чак и када се одужи, добро је провести време сам са собом. Не отуђујем се. Мислим да се људи не боје толико самоће колико се боје отуђености. Оправдано.

**Када смо већ код речи, у априлу ће се појавити друго издање Речника синонима и
тезауруса. У издању „Корнета“. Аутор сте ви и екипа... Важна, врло важна книга за
ову културу...**

Јесте, ваљда је због тога рад на речнику финансирала Скупштина града. Добили смо средства на њиховом конкурс у те смо могли да ангажујемо сараднике, почев од кибернетичара који су речник поставили на интернет, што нам је олакшало рад. Ангажовали смо велики број научника и из других сфера. Ово друго издање је у ствари исправљено и допуњено, јер, прво издање, да признам, било је са великим бројем грешака. Срећа што је то прво издање било штампано у малом тиражу. Нисмо се много избламирали. Ово друго издање ће бити скоро савршено.

Засмејава ли вас горко ова територијално политичка подела језика

Скоро сви лингвисти из бивших југословенских република ће вам рећи да је то све један исти језик, да је та подела потпуно политички мотивисана. Наравно, постоји одређен број лингвиста, није да не, рецимо у Хрватској, који желе да по сваку цену направе неку велику дистинкцију... Сигуран сам да су као стручњаци свесни да то јесте један језик.

Моја колегиница Санда Хам коју познајем добро, дружили смо се у Пољској, је једна од тих ретких, али најоштрашћенијих лингвиста. Написала је тај неки правопис који треба пуно да се разликује од српског. У суштини, ми комуницирамо и она признаје да су српски и хрватски један исти језик.

Да ли сте приметили да са српске стране никада није споменуто то некакво разграничавање језика, чак ни у време Милошевића? Нико није инсистирао на томе, осим у једном тренутку Шешел. Сећате се, говорио је да мора да се каже „запета“ или шта већ... Па да, правио је сцене и пред Хашким трибуналом када је тврдио да не разуме неке речи, оне су наводно на хрватском. А ево га и данас слуша хрватски превод, ништа се не буни.

Чиме то објашњавате?

Није постојала политичка мотивисаност за тим. Е, сада да сам Црногорац, да ме ко нешто пита, они сада хоће црногорски језик, ја свакако не бих пристао. Али, постоје неки црногорски филолози који ће пробати то да ураде. Могу они да раде по политичким налозима свашта, али не верујем да ће успети да промене језик Црногораца.

„Илегални посластичари“ су позвани да гостују у Кини. Повод је? Хоће ли вам Министарство културе платити те авионске карте, или ћете позајмити од Лепосавине екипе оне чаробне лопте?

Повод је једна симпатична уметничка акција по узору на једну идеју коју смо спровели овде у Београду (Ћошак Салвадора Далија). Наиме, град Шангај и њихов највећи музеј ове године угошћују 366 уметника и уметничких група из целог света. Ми смо на конкурс прошли са својом идејом да тамо поставимо Ћошак Марка Краљевића и да га на свечаној церемонији отворимо. Поставићемо таблу, а Милош Трајковић и Јована Радивојевић ће сликати недељу дана. Тобић и ја ћемо да радимо на организацији, а Бојана Ђорђевић, такође лингвиста и сарадница на поменутом речнику, отвориће ћошак на пет језика: кинеском, енглеском, француском, српском и турском. То је врло озбиљан пројекат. Тај ћошак биће убележен у све мапе Шангаја и биће нека врста туристичке атракције. Ми тамо идемо да представљамо своју земљу. То је као кад репрезентација иде негде да игра утакмицу, онда јој организатор организује све осим пута. То плаћа држава. По том принципу су Кинези подразумевали да ће нама ово платити Министарство културе. Било би логично да добијемо паре, конкурисали смо, али с тим се никад не зна, јер, као што

Пише: Павле Ћосић
субота, 19 април 2008 23:23

знамо, у министарствима седе политичари. Но, и поред тога, очекујем да ћемо паре добити. Не верујем да ће се Министарство толико избламирати. Можете ли да замислите неки бољи пројекат за промоцију српске културе и уметности у свету од овога?

Оливера Ђурђевић (Статус)